

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/74/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614010237
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1614010237.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného Š.G. Z., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T/90/2014 zo 11.02.2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. novembra 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Š. Z., nar. XX.XX.XXXX v W. sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T/90/2014 z 11. 02. 2015 bol obžalovaný Š. Z. uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 12.03.2014 v čase o 16.43 h v obci O. Y. viedol osobné motorové vozidlo zn. Š. J., ev.č. W.-XXXBG, pričom na ulici L. zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Malacky, ktorá zistila, že nie je držiteľom vodičského oprávnenia a vozidlo viedol napriek tomu, že rozhodnutím správneho orgánu ODI Malacky sp. zn. ORP-P-487/MA-DI-OBCP-2011 zo dňa 09.11.2011, právoplatným dňa 09.11.2011, mu bol uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 36 mesiacov a rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T 205/2008 zo dňa 16.04.2012, právoplatným dňa 16.04.2012 mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov vo výmere 24 mesiacov, pričom doby výkonu uloženej sankcie a uloženého trestu v čase posudzovaného skutku neuplynuli.

Za to bol odsúdený podľa § 348 ods.1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 2, § 37 písm. m/ a § 38 ods. 4 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol na výkon trestu zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd mu uložil aj trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkých druhov na dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku, v zákonnej lehote, ako osoba oprávnená na podanie odvolania podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por., podal odvolanie obžalovaný Š. Z. a to proti výroku o vine a treste. Toto odvolanie následne, prostredníctvom zvolenej obhajkyne, písomne odôvodnil. V týchto uviedol, že jeho obrana, že neriadil motorové vozidlo, ale iba urobil potrebné úkony, aby ho odtlačil a následne zaparkoval, nebola vyvrátená. Napriek tomu súd neuveril jeho tvrdeniam z dôvodu, že jednoznačne uveril svedkovi B. N., pričom ostatných svedkov, ktorých navrhol vypočuť, pretože boli prítomní pri kontrole a zastavení vozidla a jeho následného odparkovania, bez riadneho dôvodu odmietol vypočuť. Preto namietal, že súd nevykonával na hlavnom pojednávaní potrebné dôkazy a zamietnutie jeho žiadosti na výsluch svedkov R.

G. a O. Z. s odôvodnením, že vzhľadom na ich blízky príbuzenský pomer k obžalovanému by mohli byť účelové, považuje za porušenie jeho práv, podľa § 2 ods.7. ods. 10 Tr. por. S poukazom na základné zásady trestného konania z uvedeného dôvodu odmietnutie výsluchu svedkov nemá oporu v trestnom poriadku, nakoľko každý svedok musí vypovedať pravdu. Nesúhlasí, že výpoveď svedka N., príslušníka PZ je vieryhodnejšia, ako výpoveď iných očitých svedkov.

Pokiaľ ide o svedka F. W. namietal, že pokiaľ tento svedok nepotvrdil jeho obhajobu, tento svedok si na skutok nepamätal a to z dôvodu, že v čase pojednávania bol pod vplyvom alkoholu. Následne zopakoval svoje obhajobné prednesy z hlavného pojednávania a z toho pohľadu výpoveď svedka N. považuje za účelovú a v rozpore s jeho tvrdeniami.

Taktiež namietal, že na mieste činu je premávka monitorovaná kamerovým systémom a orgány činné v trestnom konaní si mohli zabezpečiť záznam z týchto kamier, čo však neurobili a nezisťovali tak okolnosti, ktoré by mohli svedčať v jeho prospech, čo považuje za porušenie jeho práv a v rozpore so základnými zásadami trestného konania.

Navrhol preto, zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

V súlade s ustanovením § 314 Tr. por. bolo odvolanie obžalovaného zaslané ostatným procesným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o odvolaní priamo dotknuté na prípadné vyjadrenie, čo využila prokurátorka, ktorá vzhľadom na obsah odvolania má za to, že súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, správne zistil skutkový stav a objektívne vyhodnotil vykonané dôkazy. Obranu obžalovaného vyhodnocuje ako účelovú, v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný prečin, resp. oddialiť nástup výkonu uloženého trestu. Navrhla preto odvolanie obžalovaného zamietnuť, ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa za splnenia podmienok podľa § 293 ods. 5 Tr. por. začalo konať v neprítomnosti obžalovaného O. Z., pričom v priebehu prednesu konečných návrhov sa dodatočne dostavil a následne aj zúčastnil zvyšku verejného zasadnutia.

Obhajkyňa obžalovaného v konečnom návrhu poukázala na písomné odôvodnenie odvolania a zdôraznila tak, ako navrhovali pred súdom prvého stupňa, že neboli vykonané všetky dosažiteľné dôkazy na zistenie skutkového stavu veci a preto navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že rozsudok prvého stupňa považuje za správny a zákonný a preto navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný O. Z. záverom uviedol, že sa cíti byť nevinný.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 ods. 1 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Tr. por.) a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykávané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého prvostupňového rozsudku.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízieho princípu, determinovaný uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykávané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania, avšak takéto chyby v danom prípade zistené neboli.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy

obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolačný súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného O. Z. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného.

Krajský súd si osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku maril výkon rozhodnutia súdu a iného orgánu verejnej moci tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu a iného štátneho orgánu o zákaze činnosti.

Podľa §348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. kto marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu o zákaze činnosti, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Obžalovaný v prípravnom konaní využil svoje zákonné právo a odmietol k veci vypovedať. Na hlavnom pojednávaní popieral spáchanie skutku s odôvodnením, že vozidlo nešoféroval, len ho tlačil, potom ho zastavila hliadka polície asi 20 m od miesta, kde zastavila jeho družku R. G., pretože šoférovala napriek tomu, že má zákaz činnosti. Vo vozidle bol jeho syn a dve malé deti. Obžalovaný uviedol, že chcel vozidlo odtlačiť k cintorínu a tam ho zaparkovať. S tlačением vozidla mu pomáhal F. W., ktorý si tam kupoval drogy. Tento mu pomáhal auto tlačiť asi 5 m na kopček, z ktorého už išlo vozidlo samé a on do neho nasadol, aby mohol brzdiť. Vtedy uvidel hliadku polície, ktorá tam na neho čakala aj s družkou a že ak mu to chceli policajti dokázať, mali si zapnúť kameru, ktorú mali v aute. Argumentoval, že na vozidle nebol naštartovaný motor.

Obžalovaný je usvedčovaný svedkom stržm. B. N., ktorý od začiatku vypovedal, že potom ako zastavili červenú O. J., ktorú viedla R. G., ktorá mala zákaz činnosti a z toho dôvodu ju predvádzali na oddelenie, obžalovaný sa sám priznal, že nemôže auto odstrániť z cesty, nakoľko má tiež zákaz činnosti a že to zabezpečí iným spôsobom. Potvrdil, že vo vozidle bol aj syn obžalovaného O. Z. ml., o ktorom vedel, že nemal vodičské oprávnenie a preto nemohol vozidlo viesť ani on. Potom, ako odišli v smere po hlavnej ceste a cez bočné uličky sa otočili tak, aby sa vrátili na hlavnú cestu, pri prejazde križovatkou videli obžalovaného, ktorý viedol motorové vozidlo so zapnutým motorom, preto ho zastavili, obžalovaný sám

zabočil na bočnú stranu cesty, vytiahol kľúče zo zapalovania a hodil ich na zem pri vozidle v rozčúlení, že to nie je možné. Od miesta, kde predtým zobrali R. G. a kde zastavili obžalovaného bolo približne 400 m, značná vzdialenosť, aby obžalovaný za taký krátky čas vozidlo na toto miesto odtlačil bez zapnutého motora. Kamerový systém zapnutý nemali. Vylúčil obhajobu obžalovaného, že vozidlo len tlačil, nakoľko ho zastavil so zapnutým motorom.

Obžalovaný je nepriamo usvedčovaný aj výpoveďou svedka F. W., ktorý nepotvrdil obhajobu obžalovaného, že by mu pomáhal s tlačением jeho motorového vozidla.

Správne aj podľa odvolacieho súdu bola vina obžalovaného bez akýchkoľvek pochybností preukázaná práve vyššie uvedenými výpoveďami a ostatným listinným a dokumentačným materiálom. Ani odvolací súd, rovnako ako prvostupňový súd, neuveril obhajobným prednesom obžalovaného, že motorové vozidlo od kontroly R. G. len tlačil, nakoľko jednak bola vyvrátená vyššie uvedenými svedeckými výpoveďami a tak, ako správne uviedol už prvostupňový súd, vzhľadom na vzdialenosť od miesta kontroly R. G. a zastavenie obžalovaného, keď išlo o vzdialenosť cca 400 m, aj podľa senátu odvolacieho súdu možno vylúčiť, že by obžalovaný túto vzdialenosť mohol tlačiť s vozidlom bez zapnutého motora a za tak krátky čas. Obranu obžalovaného nepotvrdil ani svedok F. W., ktorého navrhol vypočuť sám obžalovaný, ktorý nepotvrdil tvrdenie obžalovaného, že by mu pomáhal s tlačением vozidla. Navyiac ani z výpovede svedka Kravčuka nevyplýva, že by sa tento svedok nachádzal na mieste činu. Logické je potom aj tvrdenie okresného súdu, že ak by v rozhodnom čase bol aj svedok W., ktorý vedel o zákaze činnosti obžalovaného a z toho dôvodu ho vozieval, mohol s odvozom vozidla obžalovaného sám pomôcť.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, tieto neboli novými skutočnosťami, nakoľko tieto boli známe už prvostupňovému súdu, s ktorými sa dostatočným spôsobom vysporiadal. Tieto úvahy okresného súdu si plne osvojuje aj odvolací súd a preto na ne poukazuje. Na margo odvolacej námietky, že nebol okresným súdom akceptovaný jeho návrh na doplnenie dokazovania, ani táto námietka neobstojí. Okrem argumentov prvostupňového súdu odvolací súd dodáva, že svedkyňa R. G. nebola prítomná, pri spáchaní skutku obžalovaného, nakoľko v rozhodnom čase bola v policajnom motorovom vozidle, keď ju odvážali na výsluch. Pokiaľ obžalovaný namieta tvrdenie okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na vypočutie svedkov okrem G., aj jeho syna Z. ml., pre blízky príbuzenský pomer, odvolací súd dodáva, že bez ohľadu na tento príbuzenský pomer, aj za predpokladu, že by najmä svedok Z. vypovedal v prospech obžalovaného, nič by to nemenilo na preukázanom skutkovom stave. K odvolaciemu tvrdeniu obžalovaného, že svedok W. nepotvrdil jeho výpoveď, pretože bol na hlavnom pojednávaní pod vplyvom alkoholu, odvolací súd dodáva, že zo zápisnice z hlavného pojednávania z 11.02.2015 (č.l. 81) takáto skutočnosť nevyplýva.

Súd I. stupňa správne preto ustálil, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku a to na základe vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a jednoznačne usvedčujú obžalovaného. Odvolací súd sa preto plne stotožňuje s výrokom o vine, ako ho ustálil prvostupňový súd, spolu aj s jeho odôvodnením.

Nepochybil prvostupňový súd ani pri právnom posúdení skutku, ktorý okrem naplnenia formálnych znakov uvedeného prečinu, ktorý možno hodnotiť ako protiprávny, vzhľadom na spôsob jeho vykonania a jeho následky, aj okolností, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného, nemožno jeho závažnosť považovať za nepatrnú. Reťaz usvedčujúcich dôkazov, vo vzťahu k obžalovanému, je ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti o jeho vine. Obžalovaný mal možnosť, ako aj príležitosť spáchať stíhaný skutok, obžalovaného za páchatela výslovne označil svedok N., ktorého možno považovať za objektívneho svedka, pričom logickým a vierohodným spôsobom popísal všetky rozhodné okolnosti, podporené aj listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisového materiálu. Súd prvého stupňa preto správne postupoval i v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného, keď ho kvalifikoval ako prečin marenia úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný mal uložený trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkých druhov v trvaní 2 rokov rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/205/2008 zo dňa 16.04.2012, právoplatným toho istého dňa, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania rovnakého prečinu marenia úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona a iné, za čo mu bol uložený súhrnný (nesprávne aj úhrnný) trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 3 roky a aj rozhodnutím o priestupku vydaného Okresným riaditeľstvom PZ v Malackách, Okresným dopravným inšpektorátom, Oddelenia bezpečnosti cestnej premávky zo dňa 09.11.2011, sp.zn. ORP-P-487/MA-DI-OBCP-2011, právoplatným toho istého dňa, mu bola uložená sankcia zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, nakoľko viedol

motorové vozidlo i keď nebol držiteľom vodičského oprávnenia, dopustil sa prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona po objektívnej aj subjektívnej stránke.

Odvolaací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, že z hľadiska subjektívnej stránky v konaní obžalovaného išlo o priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák.

Senát krajského súdu nevzhladol pochybenia ani vo výroku o treste v napadnutom rozsudku. Súd I. stupňa pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Tr. zák.

Pri preskúmaní výroku o treste, odvolaací súd dospel k záveru, že výrok o uložení trestu odňatia slobody podľa § 348 ods.1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 2, § 37 písm. m/ a § 38 ods. 4 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere dvanásť mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia a súčasného uloženia trestu zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkých druhov na dobu v trvaní dva roky je v súlade so zákonom.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 6 Tr. zák. tresty uvedené v § 32 <javascript:%20fZzSRInternal('30279',%20'6412746',%20'6412746',%20'4777092',%20'4777105',%20'0')> možno uložiť samostatne alebo možno uložiť viac týchto trestov popri sebe. Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody.

Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnúť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a prítiažujúce okolnosti podľa 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnúť ako na poľahčujúcu okolnosť, prítiažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prítiažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. ak prevažuje pomer prítiažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Prvostupňový súd pri úvahe o druhu a výške trestu správne zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatelky, jeho pomery a možnosť jeho nápravy a preto prvostupňovým súdom uložený 12 mesačný trest odňatia slobody, je uložený v súlade so zákonom a je uložený tak, že vychádza zo zásad ukladania trestov zmysle ustanovenia § 34 Tr. zák. a zahŕňa tak individuálnu, ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatelja spoločnosťou. Uložený trest odňatia slobody odzrkadľuje všetky vyššie uvedené hľadiská pre ukladanie druhu trestu a jeho výmery s obligatónym zvážením všetkých poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a priťažujúcich okolností podľa 37 písm. a/-m/ Tr. zák., keď u obžalovaného nebola zistená ani jedna poľahčujúca okolnosť a na strane druhej mu priťažovala okolnosť, že bol už za trestný čin odsúdený (37 písm. m/ Tr. zák.). Obžalovaný bol doposiaľ osem krát súdne trestaný. Preto správny bol postup okresného súdu, keď v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby zvyšoval o jednu tretinu tak, ako to aj správne odôvodnil.

Keďže predmetného prečinu sa obžalovaný dopustil práve v plynutí skúšobnej doby ostatného podmieneného odsúdenia, v súlade s ustanovením § 49 ods. 2 Tr. zák. mu okresný súd správne ukladal nepodmienený trest odňatia slobody, podľa ktorého ustanovenie odseku 1 [<aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%252349'&ucin-k-dni='30.12.9999'>](http://aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%252349'&ucin-k-dni='30.12.9999') (podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody) sa nepoužije, ak súd odsudzuje páchatelja za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Taktiež súd I. stupňa postupoval v súlade s § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., keď obžalovaného O. Z. pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, nakoľko pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti už bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin (odsúdenie Okresného súdu Bratislava IV, pracovisko Malacky- sp. zn. MA 3T/127/2004 , pre trestný čin podľa § 171 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. č.140/1961 Zb., vykonaný 08.03.2007).

Správne bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti. Tento podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou. Pri správnom postupe aplikovania pomeru priťažujúcich a poľahčujúcich okolností postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. okresným súdom uložený tento druh trestu je pod zákonom stanovenou (zvýšenou) trestnou sadzbou, avšak vzhľadom k tomu, že odvolanie podal len obžalovaný, odvolací súd nemohol toto sám napraviť, rešpektujúc tak zásadu trestného konania, zákazu zmeny k horšiemu podľa ustanovenia § 322 ods. 3Tr. por., veta druhá, keď v neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného;

Takto uložené tresty aj podľa senátu krajského súdu spravodlivo zohľadňujú konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy, vychádzajúc zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému prečinu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatelja (retribúcia).

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného O. Z. ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.